

Sygn. akt III A Uz 76/12

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Kazimierz Josiak (spr.)

Sędziowie: SA Barbara Pauter

SA Barbara Staśkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2012 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku B. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych oddziałowi we W.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek zażalenia wnioskodawczynie

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z 4 lutego 2012 r., sygn. akt VIII U 746/10

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie B. K. wniosła odwołanie w trybie art. 477⁹ § 4 kpc uzasadniając to tym, że mimo wniosku, organ rentowy nie wydał w ustawowym czasie decyzji dotyczącej ustalenia podstawy wymiaru składek dla niej w okresie od 1 września 1989 r. do 30 listopada 1991 r. i ustalenia, na kim spoczywał ciężar opłacenia składek w spornym okresie.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu postanowieniem z 4 lutego 2011 r. odrzucił odwołanie wnioskodawczynie na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 kpc. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy wskazał, że w dniu 23 lipca 1997 r. ZUS wydał decyzję ustalającą podleganie przez B. K. w okresie od 17 lipca 1989 r. do 30 listopada 1991 r. ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania umowy agencyjnej na rzecz Spółki Akcyjnej (...) oddział (...) we W.. Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z 24 września 2003 r., sygn. akt VIII U 2479/02, oddalił odwołanie wnioskodawczynie od tej decyzji. Sąd Apelacyjny w dniu 31 marca 2005 r., sygn. akt III A Ua 3/04, oddalił apelację ubezpieczonej. Następnie postanowieniem z 19 lipca 2005 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę B. K. o wznowienie postępowania (sygn. akt 2291/05).

W tym stanie Sąd stwierdził, że żądanie w przedmiocie ustalenia obowiązku ubezpieczenia społecznego oraz podstawy wymiaru składek za okres od 1 września 1989 r. do 30 listopada 1991 r. jest już prawomocnie osądzone i na zasadzie art. 365 § 1 kpc wiąże strony postępowania, sądy powszechne oraz organy administracji publicznej.

Z postanowieniem tym nie zgodziła się wnioskodawczyni, zaskarżając je w całości. Wniosła o uchylenie postanowienia, jako oczywiście bezzasadnego. W uzasadnieniu zarzutów podniosła, że w okresie od 1 września 1989 r. do 30 listopada 1991 r. wykonywała pracę na podstawie umowy agencyjnej zawartej z (...) SA w W. o/(...). Ubezpieczona wskazała, że zgodnie z obowiązującymi wtedy przepisami prawa to na jednostce gospodarki uspołecznionej spoczywał obowiązek odprowadzania składek za agenta i rozliczania się z ZUS-em. Składki miały być odprowadzane z własnych zasobów j.g.u. Natomiast organ rentowy miał obowiązek kontrolowania tych rozliczeń. Rozliczenia odbywały się za pomocą bezimiennych deklaracji zawierających łączną liczbę agentów i osób z nimi współpracujących. Wnioskodawczyni twierdziła, że w spornym okresie wykonywania umowy agencyjnej j.g.u. - (...) SA – bezprawnie pobierała składkę od osób, z którymi zawarła umowę agencyjną.

Dalej skarżąca podnosiła, że postępowanie dotyczące ustalenia obowiązku społecznego nie koliduje z postępowaniem dotyczącym określenia płatnika składek i kwot składek, co oznacza, że brak jest tu powagi rzeczy osądzonej. Wadliwie zatem sąd odrzucił odwołanie opierając się na przepisie art. 199 § 1 pkt 2 kpc, gdyż sprawa ani nie jest osądzona, ani zawiśła przed innym sądem.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 199 § 1 pkt. 2 kpc sąd odrzucił pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona. W sytuacji, gdy zapadło już prawomocne rozstrzygnięcie dotyczące tego samego przedmiotu postępowania, które toczyło się między tymi samymi stronami zachodzi bowiem powaga rzeczy osądzonej. Granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej określa przedmiot rozstrzygnięcia sądu i podstawa faktyczna tego rozstrzygnięcia.

W niniejszej sprawie należało przyznać rację Sądowi Okręgowemu, który słusznie przyjął, że wnioskodawczyni złożyła wniosek o wydanie decyzji dotyczącej kwestii określenia płatnika składek i kwot składek w okresie od 17 lipca 1989 r. do 30 listopada 1991 r., kiedy to wykonywała umowę agencyjną na rzecz (...) SA w W., o/(...) we W. (poprzednio (...)). Wnioskodawczyni żądała zatem wydania decyzji w kwestii, która została już prawomocnie osądzona wyrokami Sądu Okręgowego we Wrocławiu i Sądu Apelacyjnego, jak wskazał Sąd I instancji.

W uzasadnieniu wyroku z 24 września 2003 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyjaśnił wnioskodawczyni, że zgodnie z obowiązującym wówczas prawem składkę za osoby wykonujące na rzecz (...), będącego wtedy jednostką gospodarki uspołecznionej, pokrywało w całości to przedsiębiorstwo. Dalsze regulacje odnośnie określenia wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zasad, terminów i trybu zgłaszania do ubezpieczenia społecznego rozliczenia składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego oraz opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, m.in. osób wykonujących pracę na podstawie umowy agencyjnej, zawierało Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. w sprawie w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (Dz.U.1993.68.330 j.t.).

Nadto Sąd ten ustalił, że 22 marca 1990 r. Zakład wydał decyzję w sprawie ustalania wysokości składki na ubezpieczenia społeczne dla osób wykonujących pracę na podstawie umowy agencyjnej w I oddziale dzielnicowym (...) we W. począwszy od 1 stycznia 1990 r. Odwołanie od tej decyzji wniesione przez przedsiębiorstwo (...) zostało oddalone wyrokiem Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu z dnia 11 czerwca 1990 r.

Zatem wobec prawomocnego ustalenia tytułu ubezpieczenia dla wnioskodawczyni w spornym okresie (umowa agencyjna z (...)) i objęcia jej ubezpieczeniami społecznymi, ustalenie obowiązków płatnika - jednostki gospodarki uspołecznionej, jakim dawniej był (...) – oraz wysokości składek odprowadzonych za wnioskodawczynię przez to przedsiębiorstwo jest bezprzedmiotowe z uwagi na fakt, że ściśle regulacje prawne odnośnie wysokości podstawy wymiaru składek i obowiązków związanych z ich rozliczaniem zawierało ww. rozporządzenie.

Sąd Apelacyjny w wyroku z 19 lipca 2005 r. potwierdził prawidłowość samego orzeczenia jak i argumentacji prawnej zawartej w wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 24 września 2003 r., zaznaczając ponadto, że z akt organu rentowego wynika jednoznacznie, że składki w prawidłowej wysokości za wnioskodawczynię zostały przez zobowiązanego płatnika, tj. przedsiębiorstwo (...), opłacone, co dało podstawę do objęcia jej obowiązkowymi ubezpieczeniami z tytułu wykonywania umowy agencyjnej zawartej z tym przedsiębiorstwem.

Z uwagi na zaistniały w sprawie stan powagi rzeczy osadzonej, prawidłowo Sąd I instancji odrzucił odwołanie na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 kpc. Mając powyższe na uwadze, zażalenie, jako bezzasadne, na mocy art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc, podlega oddaleniu.

R.S.